

γαιδουροφέρνω σύννηθ. γαιδ'ρουφέρνου βόρ. ιδιώμ. γααροφέρνω Κῶς.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. φέρνω.

Δεικνύω συμπεριφορὰν ἀγενῆ, ἀγροῖκον, φέρομαι βαναύσως. Συνών. γαιδουρεύω, γαιδουρίζω **1**, γαιδουροβαστῶ.

γαιδουροφίλητος ἐπίθ. γαδαροφίλητες Σκυρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. φιλῶ.

Ὁ φιλήσας ὄνον (ἢ λ. ἐν παραμυθ.).

γαιδουροφόρτι τό, σύννηθ. γαιδουροφόρτιν Πόντ. (Οἶν.) γαδουροφόρτ' Πόντ. (Τραπ.) γαιδουρουφόρτ' Θράκ. γαιδ'ρουφόρτ' βόρ. ιδιώμ. γαδουροφόρτι πολλαχ. γαδαροφόρτ' Μακεδ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ φορτί.

Φορτίον ὄνου. Συνών. γαιδουρέα **1**, γαιδουροφόρτωμα.

γαιδουροφόρτωμα τό, Κεφαλλ. κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ. γααροφόρτωμα Κῶς.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ φόρτωμα.

Γαιδουροφόρτι, ὁ ἰδ.

γαιδουροφορτώνω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. φορτώνω.

Ὑβρίζω τινὰ ἀποκαλῶν αὐτὸν γάιδαρον. Διὰ τὴν σημ. πβ. τὰ ὅμοια αὐτόθι κερατοφορτώνω, πουτανοφορτώνω (ἀποκαλῶ τινὰ κερατᾶν κτλ.) κττ.

* **γαιδουροφτέρνης** ἐπίθ. Θηλ. γαδουφτέενα Σαμοθρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ φτέρνα.

Θηλ., ἡ ἔχουσα φτέρνας πολὺ πλατείας, ὑβριστικῶς.

γαιδουροφυλάγω ἀμάρτ. γαιδουρουφ'λάον Στερελλ. (Ἀχαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. φυλάγω.

Ἐπιτηρῶ, ἐπιβλέπω ὄνον: Γνωμ. Κάλλιον γαιδουρόδι παρὰ γαιδουροφύλαγι (διὰ τὴν σημ. ἰδ. γαιδουρογυρεύω).

γαιδουρόφωκία, ἰδ. γαιδουρο- **A 3**.

γαιδουροφωνάρα ἡ, σύννηθ. γααροφωνάρα Κῶς κ. ἀ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ φωνάρα.

Μεγάλη, ἰσχυρὰ φωνὴ σύννηθ.: Ἡβκαλεν κᾶτι γααροφωνάρες! Κῶς || Ποίημ.

Καὶ νὰ ξυπνῶ τοῖς γειτονιῆς μὲ γαιδουροφωνάρες ΓΣουρῆ Ρωμ. ἀρ. 125.

γαιδουρόφωνος ἐπίθ. ἀμάρτ. γαουρόφωνος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ φωνή.

Ὁ ἔχων κακὴν φωνήν.

γαιδουροχέσιμο τό, Στερελλ. (Θῆβ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ χέσιμο.

Ἀπόδευσις οἶονεῖ ἐκ τοῦ τρόμου τῆς ἀπωλείας ὄνου: Γνωμ. Κάλλιο γαιδουροδέσιμο παρὰ γαιδουροχέσιμο (διὰ τὴν σημ. ἰδ. γαουδουρογυρεύω).

γαιδουρόχορτο τό, Αἰγιν. Κέρκ. Κρήτ. Μέγαρ. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ χόρτο.

Τὸ φυτὸν σησαμοειδὲς τὸ λευκὸν (reseda alba) τῆς τάξεως τῶν σησαμοειδῶν (resedaceae). Συνών. βρωμοῦσα **B 2 β**.

γαιδουρόχτιστος ἐπίθ. Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ ἐπιθ. *χτιστός < χτίζω.

Ὁ οἶονεῖ ἔχων κατασκευὴν ὄνου, ὁ ὥς ὄνος πεπλασμένος, ὑβριστικῶς.

γαιδουρόψαρο τό, πολλαχ. γαδουρόψαρο πολλαχ. γαδαρόψαρο Κορ. Ἀτ. 5,37. γαδαρόψαρο Λεξ. Πόππλετ. γαδαρόψαρον Θεσσ.

Ὁ ἰχθύς γάδος ἢ ὀνίσκος.

γαιδουρόψωρα ἡ, Λεξ. Περίδ. Βυζ. Αἰν. γαιδουροψώρα Λεξ. Βλαστ. 396.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ ψώρα.

Ψώρα ἀγρία καὶ δυσκόλως θεραπευομένη. Πβ. γαιδουρολειχήνα, γαιδουροφάγωμα **(II) 2**.

γαῖζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) γαγίζω Πόντ. (Κερασ.) γαῖζω Πόντ. (Κερασ.) γαῖζου Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ πεποιημένου μορ. γα κραυγὴν δηλοῦντος.

1) Φωνάζω, κραυγάζω Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Τὸ μωρὸν γαῖζ' Χαλδ. Συνών. βάζω **(I) 1**, βατταλαλῶ **3**, βαῦζω **1**. **β)** Κρώζω, ἐπὶ κόρακος Πόντ. (Κοτύωρ.): Ἄμον κορώνα γαῖζ' (κρώζει ὡς κόραξ). **2)** Ταλαιπωροῦμαι ὑποφέρω Σαμοθρ.: Δὲν ἰγείχαμ' νιὸ κί γαῖσαμ' γούλ' μία δρασμαῖν' (δὲν εἶχαμε νερὸ καὶ ἐταλαιπωρήθημεν ὅλη μέρα διψασμένοι).

γαῖλα ἡ, Θράκ. (Σηλυβρ.) Κωνπλ. Ἀῆμν. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορι.) Τήν. γάιλα Προπ. γκαῖλα Ἡπ. γκάιλα Λεξ. Βλαστ. 423 καῖλα Καπ. γάιλας ὁ, ἱμβρ. Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. γαγίλα ἢ γαγύλα. Πβ. Δουκ. Διὰ τὸ γαγίλα πβ. Πέτρον Θεουπόλεως ἐν P. G. 120, 800 ζ «Βιθυνοὶ γὰρ καὶ Θράκες καὶ Λυδοὶ γαγύλας καὶ κολοιοὺς καὶ τρυγόνας . . . ἐσθίουσι».

1) Τὸ πτηνὸν καρακάξα Ἡπ. Θράκ. (Σηλυβρ.) ἱμβρ. Καπ. Κωνπλ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.): Κορώνα καὶ γαῖλα νὰ γίνεσαι! (ἀρὰ) Κοτύωρ. Συνών. γαῖλι **1**, γαῖλίτσι. **2)** Κόραξ Ἡπ. Ἀῆμν. Τήν. Συνών. γαῖλι **2**.

3) Κίσσα Λεξ. Βλαστ. **4)** Γλαυξ Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορι.) κ. ἀ.

* **γαῖλᾱτος** ἐπίθ. Θηλ. γαῖλᾱτ' ἢ, Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαῖλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ᾱτος. Θηλ., προβατῖνα μαύρη. Πβ. γαῖλῆς.

γαῖλῆς ἐπίθ. Ἡπ. Θηλ. γαῖλω Ἡπ. γκαῖλω Ἡπ. Οὐδ. γαῖλικο Ἡπ. γκαῖλ'κου Θεσσ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαῖλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ῆς.

Ὁ ἔχων χρώμα μαῦρον (ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς τὸ χρώμα τοῦ κόρακος ἢ τῆς καρακάξας) ἐνθ' ἄν.: Γκαῖλω νὰ γένῃς! (νὰ ντυθῇς εἰς τὰ μαῦρα, νὰ χηρέψῃς! ἀρὰ) Ἡπ. Γαῖλικο γελάδι αὐτόθι. Γκαῖλ'κου γ'ρούν' Θεσσ. Πβ. *γαῖλᾱτος. Τὸ ἄρσεν. Γαῖλῆς καὶ ὄν. βοὸς μελανόχρου, θηλ. Γαῖλω ὄν. ἀγελάδος μελανόχρου Ἡπ. Ὑπὸ τὸν τύπ. Γκαῖλω καὶ ὡς παρων. Πελοπν. (Τεγ.)

γαῖλι τό, ἀμάρτ. γαῖλ' Θεσσ. (Ζαγορ.) γκαῖλι Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαῖλα.

1) Γαῖλα **1**, ὁ ἰδ., Ἡπ.: Φρ. Τὰ γκαῖλια 'ς τὸ ψοφίμι μαζεύονται. || Ἀσμ.

Καθὼς μαυρίζουν τὰ κλαριά, τ' ὄργωμα, τὰ προσήλια ἀπὸ τὰ μαῦρα τὰ πουλλιά, κοράκια καὶ γκαῖλια

Ἡπ. 2) Γαίλα 2, ὁ ἰδ., Ἡπ.: Μαῦρος σὰν γκαίλι. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. βοὸς μέλανος Ἡπ. 3) Ὄνος Θεσσ. (Ζαγόρ.)

γαιλίτσι τό, ἀμάρι. γαλίτσι Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαίλα ἢ γαίλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσι.

Γαίλα 1, ὁ ἰδ.

γαίσμαν τό, Πόντ. (Κερασ.) γάισμαν Πόντ. (Κερασ.) γάισμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαίζω.

Φωνή, κραυγή.

γαϊτανάκι τό, κοιν. γαϊτανάχ' βόρ. ἰδιώμ. γαϊτανάτσι Μεγίστ. κ. ἄ. γατανάκι Κάρπ. κ. ἄ. δαχτανάκι Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) βατανάκι Ρόδ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γαϊτάνι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

1) Μικρὸ ἢ λεπτὸ γαϊτάνι κοιν.: Ἄσμ.

Μήδε κι ἀπ' τὰ ροῦχα σου τὰ καθημερινά σου τὸ γατανάκι θέλω γὼ πὺ ζώνεσαι 'ς τὴ μέση

Κάρπ.

Βατανάκιν μου πλεμένο, | 'ς τὴν ἀνέμη τυλιμένο

Ρόδ. Συνών. γαϊτανίτσα. 2) Χορὸς μετῃμφισμένων κατὰ τὰς Ἀπόκρεω, καθ' ὃν οὔτοι κρατοῦντες ἰσαριθμούς πολυχρώμους ταινίας ἐξηρησμένας ἐκ τῆς κορυφῆς καθέτου κοντοῦ καὶ χορεύοντες περὶ αὐτὸν περιπλέκουν τεχνικῶς αὐτὰς ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἔπειτα δι' ἀντιστροφῶν κινήσεων ξεπλέκουν αὐτὰς κοιν. Συνών. γαϊτάνι 4.

γαϊτανάρι τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαϊτάνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι.

Ὁ ἰχθύς γαϊτάνης Β 1, ὁ ἰδ.

γαϊτανᾶς ὁ, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαϊτάνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶς.

1) Ὁ πλέκων καὶ πωλῶν γαϊτάνια σύννηθ. 2) Ὁ κοσμῶν τὰς παρυφὰς ἢ ἄλλα μέρη τῶν ἐνδυμάτων με γαϊτάνια πολλαχ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀττικ. 3) Εἰς τὴν στρατιωτικὴν γλῶσσαν σκωπτικῶς ὁ δεκανεὺς (ὡς ἔχων ταινιώδη σήματα) σύννηθ. 4) Ἰχθύς τις Σκιάθ. Πβ. γαϊτάνης Β 1.

γαϊτανᾶτος ἐπίθ. ἀμάρι. γαϊτανᾶτους Θράκ. δαχτανᾶτος Σίκιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαϊτάνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος.

1) Ὁ ὢν ὁμοίος πρὸς γαϊτάνι, δηλ. κανονικὸς καὶ λεπτὸς Θράκ.: Φρύδ' γαϊτανᾶτον. Συνών. γαϊτανένιος 2.

2) Ὁ ἔχων ποικιλόχρους γραμμάς τοῦ τριχώματος, ἐπὶ ζῶον Σίκιν.

γαϊτανεᾶς ἐπίθ. ἀμάρι. γατανεᾶς Κύπρ. Θηλ. γατανε Κύπρ. βατανε Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαϊτάνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εᾶς.

1) Ὁ ἔχων χρῶμα λευκὸν με μαύρην γραμμὴν κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἐπὶ ζῶον. Πβ. *γαϊτανέντιν. 2) Θηλ., ἡ ἔχουσα τρίχας λεπτὰς ὡς ἡ μέταξα, ἐπὶ ζῶον.

γαϊτανένιος ἐπίθ. Θράκ.—Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,230. γαϊτανένιους Ἡπ. (Ζαγόρ.) γατανένος Κάρπ. γαϊτανένιος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαϊτάνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

1) Ὁ πεποιημένος, ὁ καμωμένος ἀπὸ γαϊτάνι Ἡπ. (Ζαγόρ.)—Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν.: Γαϊτανένια μακρουλλὰ κουμπὰ Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. β) Μεταφ. ὁ λεπτὸς τοὺς τρόπους, εὐγενὴς Πελοπν. (Μάν.) 2) Γαϊτανᾶτος 1, ὁ ἰδ., Θράκ. Κάρπ.: Φρύδια γαϊτανένια Θράκ.

*γαϊτανέντιν ἐπίθ. οὐδ. γατανέντιν Κύπρ.

Οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *γαϊτανέντιος παρὰ τὸ γαϊτάνι: Διὰ τὸν τύπ. πβ. Ἀνθ'Παπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37(1925) 167 κέξ.

Ἐπὶ ἐριφίου, τὸ ἔχον χρῶμα λευκὸν καὶ μαύρην γραμμὴν διήκουσαν κατὰ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Πβ. γαϊτανεᾶς.

*γαϊτανετοῦ ἐπίθ. Θηλ. γατανετοῦ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γαϊτανέντιν καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦ.

Ἡ ἔχουσα μικρὸν μέρος τοῦ σώματος κόκκινον, τὸ δὲ λοιπὸν λευκόν, ἐπὶ αἰγός.

γαϊτάνης ἐπίθ. Εὐβ. (Στρόπον.) Πελοπν. (Μεσσ.) γαϊτάν'ς Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βελβ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γαϊτάνης Μακεδ. γαϊτάνης Πόντ. (Χαλδ.) Θηλ. γαϊτάνη Πελοπν. (Λακων.) Σῦρ. γατάνη Κύπρ. γαϊτάνον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαϊτάνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ης. Τὸ θηλ. γαϊτάνον ἐκ τοῦ ἀμαρτ. τύπ. γαϊτάνω.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἔχων χρωματιστὰς γραμμάς εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος, ἐπὶ ζῶον Ἡπ. (Ζαγόρ.) Κύπρ. Μακεδ. (Βελβ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Μεσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.): Γίδα γαϊτάνον Αἰτωλ. β) Οὐσ., ὄνομα βοὸς Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βελβ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Μεσσ.) Πόντ. (Χαλδ.): Παροιμ. Παῖζ'ν τὰ δαμάλλα, παῖζ' κι οὐ γαϊτάν'ς (ἐπὶ τοῦ ἀνοίκεια ἀνάρμοστα πρᾶττοντος) Ζαγόρ. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Πελοπν. (Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) 2) Ὁ ἔχων φρύδια γαϊτανᾶτα, ὡς τὸ γαϊτάνι, ἐπὶ βοὸς Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Β) Οὐσ. 1) Ὁ ἰχθύς ἰουλὶς Πελοπν. (Λακων.) Συνών. γαϊτανάρι, γαϊτανιὰ 1, γάιτανος, γαϊτανούρι, γαϊτανοῦρος. 2) Εἶδος συκῆς Σῦρ. Συνών. γαϊτανοσυκιά.

γαϊτάνι τό, κοιν. γαϊτάν' βόρ. ἰδιώμ. γαϊτάνιν Πόντ. (Κερασ.) γαϊτάν' Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.) γαϊτάνιν Λυκ. (Διβύσσ.) γατάνι Κῶς Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ρόδ. Τηλ. κ. ἄ.—Λεξ. Μπριγκ. γατάν' Θράκ. (Μάδυτ.) Σκῦρ. κ. ἄ. γαχτάνι Εὐβ. (Αὐλωνάρι. Κονίστρο.) γκαϊτάνι Λευκ. καϊτ-τάνιν Κύπρ. (Λεμεσ.) ἄτάνιν Τηλ. ἄτάνι Κάρπ. βατάνιν Νίσυρ. Ρόδ. βατάνι Νίσυρ. Ρόδ. Χίος δαχτάνι Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Βιζ. Μήδ. Σαμακόβ. Σηλυβρ.) κ. ἄ. δαχτάν' Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) κ. ἄ.

Τὸ μεσν. οὐσ. γαϊτάνιν, παρ' ὃ καὶ γαϊτάνι. Πβ. Λύβιστρο. καὶ Ροδάμν. Ε 1489 (ἔκδ. J Lambert) «ἔγραψα, φίλε, τὴν γραφὴν καὶ δένω τὴν γαϊτάνιν | καὶ πάλιν εἰς τὸν ἡλιακὸν τὸ ἐδόξευσα τῆς κόρης». Ἡ λ. ἐκ τοῦ Λατιν. *Gaitanus*. Πβ. Μαρκέλλ. Ἑμπειρ. De medicam. 8 «Gaitano lino» καὶ Γαλην. Θεραπευτ. μεθόδ. 13 (τόμ. 4,184) «γινέσθωσαν δὲ οἱ τοιοῦτοι τῶν βρόχων ἐξ ὕλης δυσσήπτου, τοιαύτη δ' ἐστὶν ἐν Ρώμῃ ἢ τῶν Γαετανῶν ὀνομαζομένων ἐκ μὲν τῆς τῶν Κελτῶν χώρας κομιζομένων, πιπρασκομένων δὲ μάλιστα κατὰ τὴν ἱερὰν ὁδόν».

Α) Οὐσ. 1) Λεπτὸν σχοινοειδὲς πλέγμα ἀπὸ νή-

